

Dorstig naar een nachtelijke roes

Dorstig
Hof van Eede

“Ik ben op zoek naar een dag zonder verlangen”, zong Frank Vander Linden van De Mens al. Ook de vier spelers uit Dorstig willen terugkeren naar de roes van een magische nacht uit hun jeugd, waarop niets moest en de toekomst nog open lag.

Om ook **Guus Meeuwis** even te parafraseren: het was zo'n nacht die ze later nooit meer opnieuw beleefd hebben, een mythische avond waarop ze zich één voelden met elkaar en met

de wereld.

In Waar het met de wereld naartoe gaat... (de voorstelling waarmee **Hof van Eede** vorig jaar de KBC Jong Theaterprijs won, red.) was de rode draag van de voorstelling nog de onmogelijkheid om het over een boek te hebben dat beide spelers gelezen hadden. Dit keer is de leidraad een steeds wederkerende dorst, die enkel gelest wordt door een watersproeier - dramaturgisch alvast helemaal in de lijn met de hitte in de zaal.

Maar die dorst is natuurlijk vooral een metafoor voor de jeugdige energie die de spelers/personages (die grens is altijd flou bij Hof van Eede) voelen wegebben. **Dorstig** probeert een antwoord te bieden op “het vraagstuk van het jong zijn”. Het pleit voor Hof van Eede dat ze hun vingers niet verbranden aan zo'n groot thema en de romantische cliché's ook durven nuanceren, zonder echter hun epische vertelling uit het oog te verliezen. Zoals theatermaakster en *thirtysomething* **Laura Van Dolron** treffend haar leeftijdsgenoten weet te portretteren, vat Hof van Eede op een herkenbare én intelligente manier de twintigersgeneratie.

Literaire referenties

Net zoals in hun eerste productie en de voorstellingen die vader **Peter Van den Eede** bij **De Koe** maakt, wordt er in Dorstig een open en genereuze spelvorm gehanteerd: de spelers heten het publiek welkom en spreken hen rechtstreeks aan, er is ruimte voor improvisatie, de spelers kunnen op elkaar inpikken of het woord afsnoepen...

Maar het gezelschap is ook zo eerlijk om de belezendheid van **Louise Van den Eede** en de gebruikte bronnen uit het creatieproces (hier **Eugène de Rastignac**, **Honoré de Balzac**,...) openlijk mee te nemen in de voorstelling. Louise legt haar woorden – zoals ze vertelt in ons [interview](#) – soms zelfs letterlijk in de mond van haar acteurs. Het is overigens een genot om te zien hoe ze, net zoals vorig jaar, met een brede glimlach en een grote empathie de voorstelling op de tribune volgt.

Traantjes

Op de scène staan spelers/makers **Ans Van den Eede**, **Simon De Winne**, **Freek Vielen** en **Suzanne Grotenhuis**. Zij houden het tempo van de voorstelling lekker hoog, maar verliezen zich even in een lange zijsprong over kansberekening. Er is uiteindelijk een *lacrima ex persona* nodig om de voorstelling te doen landen: een plots besef dat je nooit meer zal kunnen samenvallen met de persoon die je vroeger was – een onvermijdelijk moment op zo'n avondje mijmeren.

In één van de mooiste fragmenten uit *Dorstig* trekt Freek Vielen een parallel met de glorieperiode van voetbalclub Ajax: op je achttiende kan je heel de wereld aan, maar achteraf blijkt dat je dat alleen met elkaar kunt. Een gevoel dat na een proclamatie of een eindejaarsbal ook wel eens de kop durft opsteken: de ontzuivering waarvan je weet dat ze ooit zal komen, ook al zijn er zoveel mogelijkheden aan de einder.

Filip Tielens